

Zoekplaatje

HET TWEEJAARLIJKSE
FOTOFESTIVAL NAARDEN
WIL TE VEEL TEGELIJK ZIJN.

Uit de serie *HaFaBra* (een 'portret' van de Nederlandse harmonie-, fanfare- en brassbandwereld) van Niels Helmlnk.

**En de
winnaar is...**

TERRENCE MALICK LAAT GOUDEN
PALM VOOR WAT IE IS PAG 3

**Disneyland
voor zintuigen**

SUFJAN STEVENS MAAKT ZIJN
EIGEN LIVE-EXTRAVAGANZA PAG 4

**EEEEEEK!!!
AAARGH!!!**

HET SUCCES VAN NEDERLANDS
ENIGE HORRORFILMBLAD PAG 6

★ MET SPORT IN HET HART VAN DIT KATERN ★

Maandag

MICK JAGGER NEEMT PLAAT OP MET NIEUWE SUPERBAND

Mick Jagger heeft een nieuwe superband. De Rolling Stoneszanger is terug in het Britse muziekblad *NME* dat hij net de laatste hand heeft gelegd aan een plaat die opgenomen werd met Eurythmics-gitarist Dave Stewart, Bob Marley's jongste zoon Damian, soulzangeres Joss Stone en de Indiase filmcomponist A.R. Rahman (van onder meer *Slimdog Millionaire* en *127 Hours*). Geruchten over Jagger's band deden al een tijdje de ronde. De groep heet Super Heavy. Jagger liet weten aan *NME* dat 'n debuutplaat een mengeling is geworden van reggae, rock, soul en ballads. Voorlopig is er geen tournee gepland, maar Jagger sluit niets uit. Als genoeg mensen onze muziek goed vinden, kunnen we gerust toeren. Het zou mooi zijn om samen te komen en liedjes te spelen.' Jagger is niet het enige Stoneslid dat zijn hiel heeft gezocht bij een andere band. Gitarist Keith Richards gaf onlangs toe dat hij opnieuw in de studio zit met de X-Pensive Wines, een groep die hij vormde in 1987.

AUSTRALISCHE ACTEUR BILL HUNTER OVERLEDEN

Bill Hunter, een van de meest geliefde acteurs van Australië, is op 77-jarige leeftijd aan kanker overleden. Als je een typische Australiër nodig had, dan belde je Hunter, aldus regisseur Baz Luhrmann over de man die vijfzig jaar lang - vaak met vet accent - accepteerde de rol van de Amerikaanse zeeofficier in Australische succesnummers als *Strictly Ballroom*, *The Adventures of Priscilla, Queen of the Desert* en *Australia*. Zijn bekendste rol was die van Bill Hieslop, vader van de broer in tragikomedie *Murder's Wedding*.

EIGEN TV-PROGRAMMA VOOR THE NEW YORK TIMES

The New York Times krijgt een eigen tv-programma op de grootste lokale zender van New York City, NYC Live. De krant probeert zo een groter publiek te bereiken voor de talloze video's die ze maandelijks maakt voor haar website en apps. Elke aflevering duurt een half uur en zal zich voornamelijk richten op het nieuws uit de stad. Eerder deze maand maakte The New York Times al bekend hun video-tijds ook te gaan vertonen in filmtheaters, voorafgaand aan de reclames en trailers.

WAAR HEEFT DE WERELD HET OVER?

India #Mukesh Ambani De Indiase Industrialist Ratan Tata heeft in een Britse krant zijn teleurstelling uitgesproken over mededijndair Mukesh Ambani. Ambani bouwde voor zichzelf de Amitia, een architectonisch hoogstandje van 27 verdiepingen, draaiende gehouden door zeshonderd man personeel en waarschijnlijk het duurste woonhuis ter wereld. 'Degene die daar woont, zou zich druk moeten maken over wat hij om zich heen ziet en hoe hij een verschil kan maken', aldus Tata, die zich druk maakt over de groeiende kloof tussen arm en rijk.

Wereldwijd #TheFireRises Op de recent gelanceerde website voor het volgende jaar te verschijnen Batmanvervolg *The Dark Knight Rises* was in eerste instantie alleen een vrag maar nu te horen. Een fan wist het gezag te ontlenen en bleek des te vaker de term 'The Fire Rises' gewettigd werd, des te eerder zou er een afbeelding op de website verschijnen. Binnen een paar minuten was *The Fire Rises* wereldwijd een trending topic en was daar de foto van slechterik Bane (een gespieelde Tom Hardy).

'Je moet niet te nederig zijn tegenover je publiek. Soms heeft het publiek ongelijk. Ik denk eigenlijk altijd dat het publiek ongelijk heeft.'

Acteur en komiek Zach Galifianakis (*The Hangover Part II*) maakt het niet uit of mensen om hem moeten lachen of niet. (uit *Time Magazine*)

Kunst

RECENSIE TWEEJAARLIJKS FESTIVAL MIST VISIE

Het FotoFestival Naarden wil zowel een 'belevens' creëren voor het grote publiek als de actualiteit weerspiegelen. Een mooi streven, maar het is niet gelukt.

Door Merel Bem

Zwalkend Naarden

FOTOGRAFIE FOTOFESTIVAL NAARDEN

Fotofestival Naarden 7/11-19/6 op diverse locaties in Naarden. fotofestivalnaarden.nl

Let's Face It. Die titel gebruik je niet zomaar. Dat wil zeggen: niet alleen maar omdat het thema van je fotofestival het zelfportret is. Dat zou flauw zijn, niet? Nee, *let's face it* - dat zeg je wanneer je open en eerlijk naar de dingen wilt kijken. Het impliceert dat er iets aan de hand is, iets waar men willens en wetens overheen heeft gekeken, maar wat nu eindelijk hardop gezegd gaat worden.

Wat zou het zijn dat het FotoFestival Naarden zo naartoe met zijn publiek wil delen? *Let's Face It* is de titel van de twaalfde editie van het evenement waarvoor het popperige Goolse stadje eens in de twee jaar ruimshartig de oude stadspoorten open zet. Ruim een jaar geleden leek het er nog op dat die poorten in 2011 gesloten zouden blijven. De gehele creatieve directie was opgestapt, hoofdsponsor Epsilon had zich teruggetrokken en het bestuur was in op de eerste vertwijfeling over de te varen kersen. Had FotoFest al Naarden nog wel iets toe te voegen aan het Nederlandse fotofestival aanbod? Aan het jaarlijkse Noordelijk christelijk festival in Groningen/Leuwarden bijvoorbeeld, of - belangrijker concurrent - aan het tweejaarlijkse fotofestival van Breda?

Het antwoord was blijkbaar ja, want er werd dit jaar weer flink uitgepakt. Twee nieuwe tentoonstellingsmakers, Felko Koster en Eduard Planting, organiseerden exposities op twaalf locaties, met werk van meer dan vijftig fotografen, fotografenduo's en fotografie-instellingen. Die dus allemaal (zelf)portretten leverden.

Grote publiekstrekker is de presentatie van het werk van drie kunstenaars in de Nederlands-Vlaamse portretfotografie: Kees Breukel, Joost

Sander Troelstra, Straatkinderen in Durban, Zuid-Afrika.

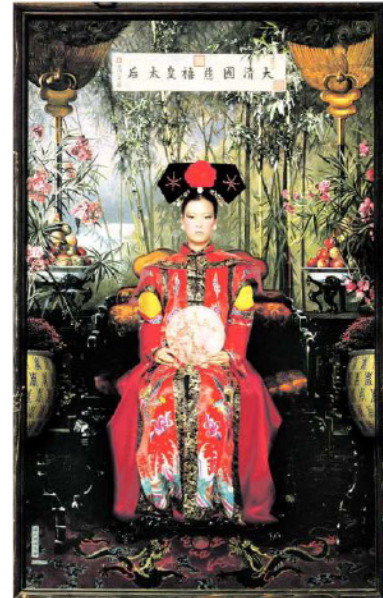
van den Broek en Stephan Vanfleteren, die tekenden voor de inrichting van hun eigen tentoonstelling. De talloze koppen die zij door de jaren heen vereeuwigen, hangen kras door elkaar in de Grote Kerk van Naarden. Sommige (die van Remco Campert en Loet Luca bijvoorbeeld) hangen er twee keer, waardoor je prachtinge de stijlen van de fotografen kunt vergelijken.

Het is zoeken naar een leidraad - en naar de krenten in de pap. Al zijn die laatste er zeker

voorbeeld) hangen er twee keer, waardoor je prachtinge de stijlen van de fotografen kunt vergelijken. Die Grote Kerk is dus een geweldige binnenkomer, al is het onbegrijpelijk dat de drie heren niet de hele ruimte tot hun beschikking kregen. Nu kom je halverwege hun presentatie

series tegen van onder anderen Marie Cecile Thijs en Susanne Reuling tegen. Dat die series het niveau van de drie toppers (sorry hiervoor) niet halen, is niet het ergste - veel erger is dat in de Grote Kerk al blijkt dat het FotoFestival een duidelijke visie mist.

Om nog even op die vernaldeide titel terug te komen: dat *Let's Face It* kan op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Naarden kan zeggen: jongens, laten we eerlijk zijn. Actueel zijn we nooit geweest, we doen gewoon waar we goed in zijn: een gemeenschappelijke ontmoetingsplek creëren voor fotografen, van wie sommigen alweer voor het twintigste jaar meedoen, en een dagje uit verzorgen voor iedereen die graag foto's kijkt. Als dat zo was geweest, dan had dat getuigd van realiteitszin. Maar het fotofestival al Naarden wilde duidelijk meer. Het wil een 'belevens' creëren voor het grote publiek

Alice Wielinga, uit de serie 'Time Lapse in Beijing'.

en de actualiteit te weerspiegelen. Een mooi streven. En dat zoets ook daadwerkelijk kan, bewees in 2010 het fotofestival in Breda. Daar waren talloze bijzondere series te zien en er kwamen zo'n 55 duizend bezoekers op af. Maar het thema (TLL, over de onrust in de wereld) was

dan ook, hoe groot en veelkopig ook, vele malen interessanter dan het thema van Naarden. Daar zit het met de publiekstrekkers wel goed, maar schort het aan een goed uitgeverkte en actuele invulling van een klassiek thema, dat daardoor veel te veel zwabbert.

Niels Heimink, Zelfportret.

In Naarden kreeg iemand als Niels Heimink bijvoorbeeld te horen dat van zijn serie *Hafabra*, die grootachtig zou kunnen worden beschouwd als een mooi (en grappig) portret van de Nederlandse harmonie, fanfare- en brassbandwereld, slechts twee portretten werden opgenomen en niet zijn interieur opnamen van de clubgebouwen, terwijl 'portretten' op andere plekken slechts lijken te voldoen aan het adagium: als er maar ergens mensen op staan.

Het is zoeken naar een leidraad - en naar de krenten in de pap. Die laatste zijn er zeker. Dezwartwite Kabul Portraits van Martin Roemers mogen dan al negen jaar geleden gemaakt zijn, ze laten nog altijd je adem stromen. En Sander Troelstra, die, nog niet afgestudeerd aan de Filmacademie in Amsterdam, een theaterale en intense serie maakte van straatkinderen in Durban, Zuid-Afrika, mag gerust een aangename ontdekking worden genoemd. Samen met de heren uit de Grote Kerk zorgen zij en nog wat anderen voor een acceptabel niveau. Maar, *let's face it*: dat de ballottage over twee jaar strenger kan, is overduidelijk, net zoals de inhoudelijke invulling van het festival beter kan worden uitgedacht.

Naarden, houd je hoofd erbij, als je tenminste je gezicht niet wilt verliezen. Merel Bem

FILMFESTIVAL CANNES

Winnaar haalt Gouden Palm niet op

Enigszins verdeeld was de Cannes-jury over de winnende film *The Tree of Life* van de cameraschuwe Terrence Malick.

Van onze verslaggever Bor Beekman

CANNES

2011

CANNES De 64ste editie van het Cannes Filmfestival eindigde gisteravond zonder winnende regisseur op het podium. De Amerikaanse Terrence Malick (67) won de Gouden Palm won voor zijn spirituele epos *The Tree of Life*, maar liet de prijs ophalen door zijn producenten. Zelf is hij te schuw voor de schijfwepers. In de 138 minuten durende film, die vanaf volgende maand in Nederland te zien is, koppelt Malick het ontstaan van de aarde aan de beslechting van een autoritair gerund gezin in het Texas van de jaren vijftig. Acteurs Brad Pitt en Sean Penn spelen de hoofdrollen, als vader en zoon, maar delen het doek met opnamen van natuurfenomenen en beelden van computergeanimeerde dinosauriërs. Het is de vijfde aflevering van Malick (*Badlands*, *The Thin Red Line*), en tevens zijn meest persoonlijke. Niet als het hoofdpersonage in de film, groeide de regisseur op in een straggelovig gezin, met twee broers waarvan er een om het leven kwam. *The Tree of Life* was al aangekondigd voor de festivaleditie van 2010, maar toen besloot Malick zich terug te trekken: hij wilde nog een jaarje doormoenten.

De meesten van ons vonden de film geweldig, zei juryvoorzitter Robert De Niro tijdens de gala-avond in het festivalpaleis over *The Tree of Life*. Dat de jury dit jaar enigszins verdeeld was, bleek ook uit de keuze om de officiële tweede prijs (Grand Prix) op te splitsen. De Waalse broers Damien en Vincent vanwege hun *Le gamin au vélo* - een voor nu doen opgewekt drama over een verstoort jongetje. De Turkse cineast Nuri Bilge Ceylan won met *Once Upon a Time in Anatolia* - over een nachtelijke politieurovertocht maar een lijk. Daarnaast hield de jury, die volgens sommige critici dit jaar wat lichtwas (om met meer Jude Law en Uma Thurman), zich aan de traditie van het festival om de voornaamste prijzen aan wat zwaardere auteurscinema te bekronen.

Lars von Trier, de regisseur die het tiendaagse festival van een schandaal voorzorg met zijn naz-grapjes, was gewelgerd voor niet eindigda. De jury won een chique uitweg en bekroonde zijn film *Melanchoolia* - waarin een kolossaal pianist op aarde best - middels hoofdrolspeelster Kirsten Dunst. Dunst dankte Von Trier, nadat ze eerder tijdens het festival al had laten weten hem zijn uitstralen te verwijten.

Gouden Palm *The Tree of Life* (regie Terrence Malick)
Grote Prijs (verdeeld)
● *Le gamin au vélo* (regie Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne)
● *Once Upon a Time in Anatolia* (regie Nuri Bilge Ceylan)
Beste regisseur
● Nicholas Winding Refn (*Drive*)
Beste actrice
● Kirsten Dunst (*Melanchoolia*)
Beste acteur
● Jean Dujardin (*The Artist*)
Beste scenario
Footnote (regie Joseph Cedar)
Juryprijs
Pollux (regie Mawren)
Camera d'Or (beste debuut)
Las acacias (regie Pablo Giorgelli)